

21. søndag efter Trinitatis

Tid og sted: Søndag d. 25/10 2015, Jerlev og Ødsted Kirker

Salmevalg

752: Morgenstund har guld i mund

448 (Ødsted)/400 (Jerlev): Så vældig det mødte os

400 (Ødsted)/580 (Jerlev): Jesus, dødens overvinder

68: Se, hvilket menneske

414: Den Mægtige finder vi ikke

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Han kom nu atter til Kana i Galilæa, hvor han havde gjort vand til vin.

Der var en kongelig embedsmand, hvis søn lå syg i Karnaum. Da han hørte, at Jesus var kommet fra Judæa til Galilæa, tog han hen til ham og bad ham om at komme med derned og helbrede hans søn; for han lå for døden. Da sagde Jesus til ham: ”Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.” Den kongelige embedsmand svarede: ”Herre, kom med derned, før mit barn dør.” Jesus sagde til ham:

”Gå hjem, din søn lever.” Manden troede Jesus på hans ord og gik; og allerede mens han var på vej hjem, kom hans tjenere ham i møde og fortalte, at hans dreng var i live. Han spurgte dem så ud om, i hvilken time han havde fået det bedre, og de svarede: ”I går ved den syvende time forlod feberen ham.” Da forstod faderen, at det var sket netop i den time, da Jesus havde sagt: ”Din søn lever.” Og han og hele hans husstand kom til tro.

Prædiken

Det spektakulære fascinerer os. Det fantastiske fanger vores opmærksomhed og pirrer vores nysgerrighed, så vi kan glemme alt andet omkring os og forsvinde helt ind i fascinationen over det vidunder, der kræver vores opmærksomhed: Det er fantastisk at kigge på verdens højeste bjerge. Det er fascinerende, at vi mennesker kan bygge et hus, der er næsten én kilometer højt. Vi fascineres også af mennesker med særlige evner: Usain Bolt, der kan løbe 100 meter på 9 sekunder og 58 hundrededele; cykelryttere, der kører ubesværet op ad

Alpe D’huez med over 20 km/t. Da jeg bad konfirmanderne sætte ord på dagens evangelietekst, om Jesus, der helbreder den kongelige embedsmands søn, skrev de fleste: din søn lever! Det er den spektakulære helbredelse i fortællingen, der fanger vores opmærksomhed. Og det er sikkert fint og godt med store armbevægelser, fantastiske fortællinger, effektfulde shows og spektakulære scenerier; men når alt kommer til alt, så er det en helt enkelt sætning som denne: ”Gå hjem, din søn lever,” der betyder noget. Helbredelsen er spektakulær, men at kunne gå hjem til den søn, der lever, det kan ikke beskrives med ord. Hvad er pomp og pragt sammenlignet med den søn, vi elsker? Hvad er al verdens magt og ære ved siden af trofaste venskaber?

Men det spektakulære fylder bare så meget. Konfirmanderne skrev også ord som: #jesusermagisk #waow #hvordankandetladesiggøre #sygtnok #overnaturligt. Ordene viser, at den spektakulære helbredelse er betagende og fanger vores opmærksomhed som fortællingens helt centrale pointe.

Det overskygger vores blik for fortællingen så meget, at vi glemmer, hvad der er vigtigt. For det vigtigste i fortællingen er faktisk, at Jesus siger: Gå hjem. At det spektakulære betager os gælder ikke kun fortællingen her fra Bibelen, det gælder også vores eget liv: Der er nemlig en ubalance i tilværelsen. En ubalance mellem det almindelige og forunderlige. Det almindelige fylder det meste af vores liv, mens det forunderlige får lov at optage det meste af bevidstheden. Og netop det er én af grundene til, at vi går i kirke; for én af de ting, der sker, når vi går i kirke, er, at vi forunderliggør det almindelige. Vi sætter større ord på hverdagen, end de ord, vi bruger til dagligt. I kirken bliver den forunderligste virkelighed til den største selvfølgelighed og omvendt: den største selvfølgelighed forkynder den forunderligste virkelighed.

Et eksempel på det er dåben og nadveren: To af de mest almindelige handlinger i et menneskes liv, at spise og at bade, er de to mest centrale ritualer i kristendommen. Dåbens og nadverens funktion er at komme styrket tilbage til ens dagligdag, for det er i dagligdagen, at livet leves.

Det er her, vi omgås vores familie, vores venner og vores naboer. Dagligdagen er rammen om vores liv, og ritualerne, dåben og nadveren, skænker os den frihed, vi har brug for, når vi skal indgå i fællesskaber, tackle udfordringer og forsones os med den dårlige samvittighed, vi får, når vi gør et andet menneske fortræd. For hvad er det nemlig, vi ser, når vi ved nadveren hører Guds ord ”dette er Jesu Kristi legeme, og dette er Jesu Kristi blod”? Vi ser, at vi er et fællesskab af ligeværdige mennesker, der alle har modtaget livet, og det er vores pligt at leve det, så godt vi formår, i taknemlighed til Gud.

Det er derfor, vi begyndte gudstjenesten med at synge ”Morgenstund har guld i mund”, for her synger vi i vers 4: *Gå da frit, enhver til sit, og stole på Guds nåde! Da får vi lyst og lykke til at gøre gavn, som Gud det vil, på allerbedste måde.*

Når vi kommer til gudstjeneste for at søge Gud, så Gud kan fikse vores liv, får vi at vide: ”Gå hjem!” For *Gud er i vores*

hverdag. Og tro vil sige at bemægtige sig sin hverdag i tillid til, at vi er omsluttet af Guds kærlighed.

Men det gør en forskel, om vi går hjem; eller om vi går hjem, fordi Gud har sagt til os: ”Gå hjem, din søn lever!” Det er de ord, der gør det almindelige forunderligt. Ordene var tomme, hvis ikke der stod en magt bag ved dem; de var tomme, hvis ikke den magt rent faktisk er i stand til at helbrede den kongelige embedsmands søn. Alligevel er det ikke helbredelsen, der er pointen i historien. Pointen er, at vi ikke kan bøje Guds magt, og at Guds magt er et ord, der forandrer os.

Guds magt kan vi ikke bøje ved hjælp af sværd og skjold, sådan som den kongelige embedsmand, der sikkert var en højtstående befalingsmand i militæret, forestillede sig. Guds magt virker i det skjulte. Med sværd og skjold, med militær magt, kan vi destruere, tvinge, indgyde frygt, ødelægge og slå ihjel; Guds magt bygger op, sætter fri, vækker tillid, skaber, helbreder og opliver.

For det gør en forskel, sagde jeg, om vi går hjem, eller om vi går hjem, fordi Gud har sagt: ”Gå hjem, din søn lever!” Det er de kraftfulde ord, som vi hører i evangeliet, i prædikenen, i dåben og i nadveren. Vi hører ordene hver gang, vi rammer vores liv ind i kirkens ritualer, nemlig ved konfirmationer, vielser og begravelser.

Ved dåben bliver hverdagen oplyst af Guds Ord. Vi møder Gud i ordene, og det forunderlige ved ordene er, at i det øjeblik, vi hører Guds Ord, ser vi vores næste. Den kongelige embedsmand drog ud for at finde Gud og bringe Gud til sin søn; og da han fandt Gud, sendte Gud ham tilbage til hans søn – for Gud er allerede hos sønnen.

Med andre ord: Når vi søger Gud i det spektakulære, fører Gud os til det almindelige. Gud vender pilen. Det er i hjemmet, Gud befinder sig, ikke på bjerget. Det er derfor, vi sidder i rundkreds, når vi fejrer nadver: Vi kommer for at finde Gud, men vi ser vores næste. Det er derfor, vi døber børnene i kirken: Vi kommer for at søge Guds rige, men vi opdager, at Guds rige er midt iblandt os.

Sådan forunderliggør Gud det almindelige ved at bede os om at se Gud i vores næste.

Og det allerforunderligste, at Gud elsker hver eneste af os, at Gud hører vores navne ved dåben, og giver sit liv for at frelse os, det bliver udtrykt i de almindeligste handlinger: måltidet og badet; og på den måde, bliver den forunderligste virkelighed til den største selvfølgelighed og den største selvfølgelighed, hverdagens små begivenheder, forkynder den forunderligste virkelighed: at Gud er iblandt os. Amen!